

HÚSVÉT 2. VASÁRNAPJA, AZ ISTENI IRGALMASSÁG VASÁRNAPJA

1-5 oldal

Olv.: ApCsel 5,12-16 – Jel 1,9-11a.12-13.17-19 – Jn 20,19-31

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Milyen jó, hogy nem is kell most Titeket hívni, bár az Isten hívása mindig érvényes. Minden vasárnap az Isten hívását jeleníti meg a számunkra, minden vasárnap Húsvét. Húsvét oly nagy ünnep, hogy az Egyház nem is egyetlen nagy ünnepi alkalommal ünnepli, hanem vasárnapról vasárnapra. Most 50 napon át egészen Pünkösdig minden vasárnap mi erre a meghívásra gondolunk, hiszen az Isten magához hív bennünket és azt akarja, hogy körülötte legyünk.

Ezen a mai vasárnapon egy egészen sajátos ajándékképpen egy új jövevényt is idehívott az Isten. Ez a kicsi gyermek, ezen a mai vasárnapon befogadást nyer. Isten szeretetében már öröktől fogva élt, aztán már megtapasztalta édesanyjának meg édesapjának, keresztszüleinek és a család többi tagjának a befogadó szeretetét. Csakhogy az Isten azt akarja, hogy mi egymást fogadjunk be, egymással alkossunk igazi élő közösséget. Szeretném kérni a Testvéreket, hogy örömmel fogadják – most éppen mosolyog ez a kicsi gyermek – Szilviának meg Jánosnak a nagyon várt magzatát. Kedves Szilvia, János, kérdezem, mi a gyermeketek neve? Szofi! Tehát a bölcsesség ajándékát szeretnénk, ha megismerné ez a kicsi gyermek. Egyébként mindegyikbe csöpögtet a bölcsességből az Isten, csak nekünk fel kell ismerni és ezt az ajándékot egymással megosztani.

Ahhoz, hogy méltóképpen ünnepeljünk, nézzünk önmagunkba, vizsgáljuk meg az életünket és kérjünk a Jóistentől bocsánatot, meg erőt, hogy mindig méltók legyünk arra, hogy az Ő köréhez, a hívők közösségéhez tartozhassunk.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Húsvét a hit ünnepe. Talán mondhatnánk akár azt is, hogy az apostolok abban a szerencsés helyzetben voltak, hogy ők találkoztak Jézussal, aki meghalt és feltámadása után megjelent az apostoloknak és még néhány embernek, esetenként többnek is. Na de mi, ezer esztendővel később, 2000 évvel később, honnan vesszük a bátorítást a hithez? A mi húsvéti hitünket – mert hiszen ez a hit éltet bennünket – mi ajándékképpen kaptuk az apostolok tanúságtétele által.

Nekik ilyen értelemben könnyebb volt a helyzetük. Tamásnak is, aki pedig az apostolok közül is még inkább a kételkedők közé tartozott. De ilyen Jézus. Jézus odafigyel a mi emberi gyengeségeinkre, tévovázásunkra, és megadja Tamásnak ezt a lehetőséget, hogy ő valamiképpen több lehetőséget kapjon, mint a többi apostol. Mert a többi apostolnak elég volt az, hogy látták Jézust és eszünkbe jutott mindaz, amit Jézus esetleg mondott éppen ezzel a Húsvétal kapcsolatosan, a szenvedésével, halálával és feltámadásával. De Tamás bizonytalankodott, sőt hitetlenkedett.

És amikor megbizonyosodott a találkozás nyomán – nagyon fontosak egyébként a találkozásaink az életben, nagyon fontos bizonyosságokat jelentenek még a hittel kapcsolatosan is, hiszen minden találkozás a hitből bontakozik ki. De most erre ne menjünk

tovább el. Jézus azt mondja: boldog vagy Tamás, mert láttál és hiszel, boldogok azok, akik nem láttak és mégis hisznek.

Hát mi lennénk ezek a boldogok, akik nem láttuk, de mégis hiszünk. Mert nekünk az apostolok hite, az apostolok tanúsága elegendő, hiszen ezek az apostolok nemcsak azt mondják, hogy amit láttunk és hallottunk, azt nekünk el kell mondani, erről nem hallgathatunk, hanem mindegyikük az életével, az élete odaadásával erősítette meg ezt a tanúságtételt.

Tehát ne aggódalmaskodjunk. A mi hitünk talán – ahogy Jézus mondta Tamásnak: boldogabb az, aki nem látott és mégis hisz – talán mi mégis nagyobb bizalommal vagyunk. De ez megint egy kényes kérdés. Mindenesetre nekünk elegendő az apostolok vallomása. Minden vasárnap ezt a hitet ünnepeljük, ez a hit gyűjt bennünket össze, mert a kereszténység húsvéti kereszténység, a kereszténység húsvéti vallás, a kereszténység a hitnek a vallása.

Igen, egy pillanatra majd visszatérünk, de éppen emiatt a kicsi lány miatt, Szofi miatt akarom mondani, hogy régen az apostoli korban ezt a napot, a Húsvét utáni következő vasárnapot úgy hívták, hogy fehérvasárnap, mert ugye akkor felnőtteket kereszteltek, mégpedig alámerítéssel, és a keresztségnek volt ez a szimbóluma is. Az ember meghal önmagának, amikor alámerül, és amikor kiemelkedik, akkor egy új élet kezdődik a számára. És ez az új élet azt jelenti, hogy ettől fogva nem magának él, meghal önmagának, önös önmagának és egy új élet kezdődik a számára, a másokért való élet. A keresztségnek az útja ez a keresztségben újjászületés, és nem magunknak élünk, hanem egymást hordozzuk a szívünkben, egymásért élünk szeretetben. Jézus egyébként mondta az apostoloknak, szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket és – erről keveset szólunk, még mi papok is – Jézus, amikor az apostoloknak ezt az igazságot kibontotta, azt mondta, ahogy én szerettelek titeket, és az ő magyarázata: jobban szeret Jézus minket, mint önmagát. Ez az új keresztény élet. Az ember jobban szereti azt, akit megszeretett, önmagánál és az ember mindent odaad annak, akit megszeretett, mert rábízta az Isten azt a valakit, akit megszeretett.

Fehérvasárnap volt az a nap, amikor a fehér ruhát levetették az újonnan megkeresztelték. Ilyen fehér tunikát kaptak, mint a papnak az albája, és ezen a vasárnapon levetették ezt a fehér ruhát. Addig azért volt rajtuk, hogy mindenki lássa, ők az újéletesek, ők azok, akik már nem magukra gondolnak elsősorban, hanem az emberekre, akikért vannak. Levetik ezt a fehér ruhát fehérvasárnap és elvegyülnek a tömegben, elvegyülnek az emberek sokaságában. Már nem a ruha üzen az embereknek, hanem az ő elkötelezett emberekért-életük üzen.

Amikor most ezt a kicsi gyereket megkereszteljük, Szofit – most őneki sokkal izgalmasabb az ajtó, de nem baj, kinyílt neki az ajtó, a Jóisten meghívta őt is. Amikor megkereszteljük, akkor pontosan ezt a nagy titkot bízunk rá, hogy ez a kicsi lány valóban ne magának éljen, hanem felnövekedve ismerje föl, hogy az élet nem magántulajdonunk, az életet azért kaptuk a Jóistentől, hogy egymásnak ajándékozzuk, és minden azon múlik, hogy mennyi nagylelkűség, mennyi áldozatkészség van velünk, és bizony a magunk öröme is, meg a világ boldogsága is függvénye ennek.

Kedves Szofi, megáldom azt a vizet, amivel majd téged megkeresztellek. Ugye azt tudod, hogy nagy örömmel fogad téged a keresztények közössége is, nem csupán édesanyád, édesapád, keresztszüleid, rokonaid. Sajnos ugye éppen a nagymama, aki úgy várta ezt a kicsi gyereket, múlt vasárnap reggel elköltözött ebből a világból. Sajnos ő már nem lehet itt, de bízunk abban, hogy ez a kicsi gyerek folytatja az utat. Akár úgy is felfoghatja, kedves Szilvia, édesanyja halála fölötti szomorúsága közben, hogy ez a kicsi gyerek Isten ajándékaként érkezett az édesanyja helyett, meg a nagymama helyett.

Keresztvíz megáldása

Hát a meghívót megkapta, már belevegyül ebbe a közösségbe és amikor majd a keresztvíz érinti őt, akkor tudatosítjuk mi magunkban, hogy ő nem magának élő ember, mert a magának élő ember árva, a magának élő ember elszigetelődik. Az egzisztencialista filozófusok azt mondják, a magának élő ember egzisztenciális árva. Igen, mert az Isten társas lénynek teremtett bennünket, belénk kódolta, hogy mi egymással összetartozunk és Húsvét titka éppen az, hogy egymásért élünk. Higgyék el a kedves Testvérek, hogy mindegyikünknek szüksége van arra az örömrre, ami akkor támad bennünk, amikor jót teszünk. Nem lehet jó egy ember anélkül, hogy ne tenne jót. A mi jóságunk, a mi örömünk pontosan innen fakad, innen forrászik.

Ahogy mondtam, az ókorban ezt a vasárnapot fehérvasárnapnak nevezik, most pedig az újkorban, 2000-ben volt, amikor II. János Pál pápa azt a lengyel nővért, Fausztina nővért szentté avatta, aki isteni üzeneteket kapott az Isten irgalmáról, és a nekünk, újkorban, ma élő embereknek ez a második vasárnap Húsvét után az Irgalmasság vasárnapja. Most egy irgalmas rendi kápolnában vagyunk, nekünk különösen szól ez az üzenet. És mi ez az üzenet, az Isten irgalmassága? Az, hogy az Isten szereti az embert, függetlenül attól, hogy milyenek vagyunk. Az atyai szeretet nem fogy el, az anyai szeretet nem fogy el. És ha értelmezzük teológiaiilag is az isteni irgalmat, akkor az azt jelenti, hogy az Isten létegyiséget hoz létre közte és minden ember között. Ha mi irgalmasok vagyunk, akkor ez azt jelenti, hogy valóban ez a bizonyos létegyiség jön létre köztünk, hívők között, keresztények között és minden ember között. Micsoda új lehetőség!

Egyébként ahogy az evangéliumot hallgattuk, nagyon sajátos szempontokat hallottunk ezzel a húsvéti életformával, a mi keresztény életformánkkal kapcsolatosan. Hiszen a hívő ember életformája, létformája a folytonos meghalás és a folytonos megszületés, feltámadás és az újjászületés. Igen, meghalunk önmagunknak, amikor összetartozunk a másik emberrel és ez az igazi összetartozás azt jelenti, hogy azokban a jó tettekben, amiket végzünk vagy amiket meghozunk egymásért, ezekben nem csak az az ember él, akit megajándékozunk a szeretetünkkel meg az áldozatkészségünkkel, hanem mi magunk is. Folytonos újjászületés, akár még azt is mondhatnám, a halálnál erősebb a szeretet.

A mi húsvéti életformánk ezt jelenti, mi hiszünk abban, hogy az igazi lehetőségünk nem az, hogy magunknak élünk, hogy bezárkózunk önmagunkba, hanem elindulunk együtt, egymásért odaadó szolgálatban és szeretetben. Egyébként ezekről a szempontokról, ezekről a lelki megnyilatkozásokról a történetben, a mai evangéliumban is hallottunk: a félelemtől volt szó, aztán a bűntudatról volt szó, meg a kételyről. Ezek az apostolok féltek, hallottuk, ezek az apostolok kételkedtek abban, hogy Jézus feltámadt, ezekben az apostolokban bűntudat volt, hogy mi minden történt, és a szó legnemesebb értelmében kimaradtak a történetből, a Húsvétra elvezető jézusi szenvedéstörténetből, Jézus feltámadásából természetesen.

Ez egy kicsit felénk is egy üzenet, mert az Isten pontosan ezeket a lelki alapproblémáinkat akarja megoldani. Mert melyek a mi félelmeink? Nagyon egyszerű azt mondani, mi félünk a betegségtől. Kicsit nem helyes kifejezés az, amikor azt mondjuk, hogy a legnagyobb érték az egészség. Hát persze, hogy nagyon fontos, de hívő szempontból egy ilyen kijelentés, na... billeg. Félünk a betegségtől, félünk ettől a kiszolgáltatottságtól, és félünk a haláltól. A húsvéti hitünk valamiképpen pontosan ezt a félelmet igyekszik oszlatni, hogy akkor is az Isten kezében vagyunk, amikor betegek vagyunk. Hányszor tapasztaljuk mi itt a kórházban az embereknek azt a fajta békéjét, hogy ők az Isten kezében tudják magukat. Arról nem is beszélve, hogy hányféleképpen lehet meghalni. Annyiféle halállal találkoztam már itt a

kórházban a betegek esetében. Van, aki olyan könnyen tud meghalni, szinte rábízta magát az Istenre, a másik meg alig tud meghalni, mert nem sikerült neki ez a fajta kapcsolat.

Aztán a kételyek. Állandóan kételkedünk egymásban: visszaél a szeretetemmel, nem méltó lesz a válasza. Kételkedünk bizony egymásban is, talán még néha önmagunkban is. Micsoda példa Jézus példája, meg az apostolok meg a szentek példája, akik félelemmentesen, kétely nélkül fordulnak a másik emberhez, vállalva a kockázatot, hogy ez a másik ember meglepetéssel lehet, de nincs másképp találkozás. Ezt a félelmet, ezt a kételyt ha nem tudjuk legyőzni, akkor igazából találkozásokról beszélünk, de valójában talán közünk sincs egymáshoz. Csak ahhoz van közünk, akivel találkozunk, akit vállalunk minden kockázatával.

És hát a bűntudat. Hányszor megbántanak bennünket emberek és hányszor megbántunk mi embereket. Bizony ez nagyon ránk tud ülni. A görögöknek van egy sajátos képe a bűntudattal kapcsolatosan. Ők azt mondják, hogy minden rossz cselekedet olyan, mintha egy vándor a hátizsákjába mindig egy követ tenne. Mikor az ember rosszat tesz, mintha megterhelné vele az életét. És mi van akkor, ha megtelik a hátizsák? Agyonnyomnak a rossz döntéseink bennünket. Bizony az embernek mekkora ajándék az, hogy az Isten segít bennünket abban, hogy a bűntudatnak ezt az iszonyú terét őszinte önismerettel, őszinte bűnbánattal rendezzük valamiképpen.

Testvérek! Nagyon fontos ünnep ez a mai Húsvét 2. vasárnapja. Ne felejtjük el, a világ kérdéseket tesz fel nekünk és várja a válaszokat. Egyre többet beszélünk, hogy elvallástalanodott a világ, hitetlen lett a világ. Látjuk, hogy mi van Európában, a volt keresztény Európában. A kérdés az, hogy éppen a húsvéti hitünkre hivatkozva, az emberekért hozott húsvéti hitünkre hivatkozó áldozatunk esetében, felismerjük-e azt, hogy a világnak szüksége van a mi szeretetünkre. Ne hiába várja a válaszunkat. Valójában mi a keresztény küldetésünket csak akkor tudjuk betölteni, ha hinni tudunk abban, amit mi képviselünk, a bizalmat az emberek felé, az áldozatkészségünket az emberek irányában, aminek nagyon, de nagyon következetesnek és igaznak kell lennie, kikezddhetetlennek kell lennie. Ha meg vagyunk arról győződve, hogy a világnak erre szüksége van és ezt mi tudjuk nyújtani, ha valóban megvan bennünk ez a bizalom és ez az áldozatkészség és így tartozunk egymással össze, akkor azt hiszem, felismerjük azt, hogy ilyen emberekre a világnak igen nagy szüksége van. Ezek az emberek azok, akik hordozzák a világ terhet.

Én azt szeretném kérni a Testvérektől, hogy ezt a húsvéti életformánkat, ezt az önmagunknak meghalás és a másiknak élés titkát próbáljuk minél inkább végiggondolni és kérni a Jóisten segítségét, hogy higgyünk abban, hogy akármilyen a világ – háborúzhatnak az oroszok, meg a szomszédai, akik testvérnép, az ukránok –, a világnak szüksége van a mi odaadó, elkötelezett életünkre, ez nagy ajándék lehet a világ számára. Mi pedig teljesítjük azt a küldetést, amit éppen az Evangélium bízott ránk: menjetek az egész világra és vigyék el ezt az örömhírt, éljeteztek így az emberek között, mint újjászületett emberek, mint az irgalmasság emberei, akik egységben vagytok minden emberrel, függetlenül attól, hogy milyenek az emberek, hogyan gondolkodnak, hogyan viselkednek, még ellenségeink is lehetnek. Vannak is, éppen elegendő, keresztényüldözések világában élünk.

Mindenesetre Testvérek, a kereszténység húsvéti életforma, a kereszténység az új ajándék az emberiség számára, Hát újuljon meg ez a világ teljes egészében, a mi döntésünktől függ.

Ez a kicsi gyerek majd itt meg fog jelenni, nem baj, itt van a szomszédban, csak egy lépést kell tenni. Néha mi is így vagyunk, csak egy lépést kell az Isten felé tenni és minden más lesz, meg egymás felé és minden más lesz.

+ *A M E N* +

Keresztelés

Kedves Szofi, ugyanezen a mai napon annak idején levetették a fehér ruhájukat a megkereszteltek, mi meg ilyenkor szoktunk felöltöztetni egy kicsi gyereket fehér ruhába. Ez a kicsi ingecske erről szól. Ő ugyan már kinőtte ezt az ingecskét, de azért odaadjuk neki ajándékképpen, hogy őrizze meg. Fogadd a fehér ruhát és őrizd meg keresztségedet feddhetetlenül. És most szent olajjal jelöljük meg ennek a kicsi gyereknek a homlokát. Természetesen ez az olajjal való megjelölés a sport világból került a keresztségi szertartásba. Az a világ még egy kicsit egészségesebb volt ilyen szempontból, mint a miénk. A sportolók, a birkózók elsősorban, a testüket olajjal kenték be, hogy ne legyen fogás rajtuk. Mi most a szent olajjal azért jelöljük meg ezt a kicsi gyereket, hogy a gonosznak ne legyen fogása rajta sohasem, ahogy te olyan gyönyörűen énekelted, hogy a Sátánnak ne legyen fogása rajta. Szofi, megjelöllek az üdvösség olajával, a mi Urunk, Jézus Krisztus nevében. Aminek nagyon finom illata van. Názáretből küldik ezt az olajat. Ez a gyertya, a húsvéti gyertya Jézus Krisztust jelképezi, ez a gyertya pedig Szofinak a gyertyája. Ez a te életedet jelképezi és a Jóisten azt várja tőled, kedves Szofi, hogy ez a gyertya mindig égjen. Ha ég, legyőzi mindig a sötétséget. Amiről ez a kedves nagyobb testvéred énekelt, a pici gyertya elég ahhoz, hogy legyőzze a nagyon nagy sötétséget is. Hogyha mi jók vagyunk, akkor ez a világ jobb lesz, és ezt kérjük és ezért imádkozzunk, hogy ennek a kicsi Szofinak sikerüljön ez a küzdelem, ez a harc. Az édesapjára bízunk, legyen ő a világosság ebben a családban, az anyukája meg legyen a békesség és az otthon melege. És a kedves keresztszülőket is nagyon nagy szeretettel köszöntöm és megkérem, hogy álljatok mellettük, tartozzatok össze, mert végül is erről van szó. Ennek a kicsi lánynak erre van szüksége.

Szentmise befejezése

Isten áldásával befejeződik a szentmise meg ennek a kicsi lánynak az ünnepe. Ez egy csodálatos ajándék mindig, amikor valaki megjelenik az életünkben. Meggyőződésem, hogy minden kicsi gyerek nagy ajándék. Éppen a szentmise előtt mondtam ennek a kicsi lány anyukájának, tegnap itt mentem az utcán és egy körülbelül ekkora fiúcskát vitt az anyukája az ölében és mikor meglátott mosolygott rám. Persze, hogy megálltam és beszélgettünk. Hát gyönyörű kisgyerek, minden kisgyerek gyönyörű. Örvendezve mondtam a szüleinek, hogy milyen aranyos csemete. Azok olyan boldogok voltak, hogy mintha nem is tudom, mekkora ajándékot kaptak volna. Minden gyerek ajándék! Köszönjük szépen ezt az ajándékot, ezt a kicsi gyermeket!

Isten áldásával fejezzük be ezt a szentmisét és menjünk tovább az utunkon. Mindenkit nagy szeretettel ide az udvarra meghívunk, ahol ezt a tojástartót feltörjük, ami nemcsak a gyerekeknek öröm, hanem a felnőtteknek is. Minden évben elmegyek Olaszországba és ott jó néhányat veszek. Sok-sok gyerekközösség és különböző közösségek, felnőttek is olyan örömmel törik fel és örülnek, örvendeznek. Hát fogadják el Önök is ezt az aprócska ajándékot. Ha nem is vagyunk mi olyan szegények, mint akik ezt megkapták, de azért minket is illet.

+ Á L D Á S +